

въ кжта и сложи глава на възглавницата. Тя бѣ пребледнѣла и развълнувана. Сякашъ, нѣщо я мжчи; съвѣстѣта я бие за нѣщо си. Нарѣдко тя изпуска прекжсвани възклици: „Клети-ятъ мой мжжъ! Какво ли ще каже той? . Що сторихъ азъ?“ Шега ли е това, — петъ свои дечица — като че имъ е малка грижата! Иванка се замисли и дълго седя мълкомъ, задълбочена въ мисли. Дъждътъ престана; изясни се, ала вѣтрътъ бучи и морето реве, както напредъ. Вратата се отвори, въ стаята нахлу една струя прѣсенъ морски въздухъ и високиятъ мургавъ риболовецъ, влѣчейки подире си мократа, разкжсана мрежа, влѣзе въ кжщата съ думитѣ:

— Ето ме и мене, Иванке!

— Ахъ, ти ли си?! — извика Иванка и скочи да го посрещне. Тя се спира безъ да посмѣе да вдигне очи да го погледне.

— Ехъ, Иванке, лошо! Виджъ, каква нощъ! Страхъ да те съземе!

— Да, времето бѣше ужасно. А какъ е ловътъ?

— Не го бива, съвсемъ не го бива! Нищо не уловихъ. Само мрежата си скжсахъ. Слава Богу, че се дотѣтрахъ здравъ и читавъ до кжщи... Е, пъкъ ти какво прави тукъ безъ мене? — продължаваше риболовецътъ, като довлѣче мрежата въ стаята и се грѣеше на огъня.

— Азъ? — каза Иванка, побледнѣла, — какво ще правя... седѣхъ, шихъ. Вѣтрътъ тѣй бучеше, че ми се свиваха ко-

смитѣ на главата. Бояхъ се да ти се не случи нѣщо.

— Да, да! — измърмори мжжътъ, — времето е дяволски лошо. Ама какво ще му правимъ! Следъ това Иванка нерешително, треперейки като гузна и виновата, каза:

— Ахъ, слушай, знаешъ: съседката Симоница умрѣла. Не знамъ, кога е издъхнала. Навѣрно още вчера, следъ като бѣ ходилъ ти да я обиколишъ. Жално е за клетницата. Тежко ще да е било да умира въ такава нѣмотия. Па и за децата ѝ, кой знае, какъ ѝ е било мжчно, какъ я е болѣло сърдцето! Оставатъ подиръ нея две момченца, дребни сирачета... Едното още не може да приказва, а другото едвамъ започва да пълзи...

Иванка млъкна. Риболовецътъ се навжси; доброто му и отворено лице взе сериозенъ, загриженъ изразъ.

— Ето каква е работата! — продума той най-сетне, като се почеса по тила. — Да става, каквото ще! Дето петтѣ деца — тамъ и седемтѣ. Не ще ги хвърлимъ като кученца. Ще гледаме, както и да е, да я стѣкнимъ. И сега май върви трудничко. Ама какво да се прави!

Дечицата сж дребнички, какъ ще се изхранятъ самички... Ето какво, Иванке, затечи се поскоро у тѣхъ и ги донеси тукъ. Ако тѣ сж се пробудили трѣбва да имъ бжде страшно съ покойницата. Чуваешъ ли, какъ вѣтрътъ хлопа на вратата: това е майка имъ — покойната,